

Gombostűk

- Hidd el, öregem, komiszak a nők!
- Hát ezt miért mondod?
- Mert szemtelenül megleckéztettek.
- Téged?
 - Engem, engem!
 - Több nő? Vagy egy?
 - Kettő.
 - Mind a kettő egyszerre?
 - Bizony, egyszerrel
 - És mi volt a lecke?

A két fiatal férfi a körúton ült, egy kávéház teraszán, vízzel kevert szeszeket ittak – ezek az aperitifek úgy szivárványlanak, mintha a festékesdoboz minden színét beléjük lötytyintnék.

Körülbelül egyidősek voltak, huszonöt és harminc között. Az egyik szőke, a másik barna. Jól öltöztek, s valami mégis hiányzott megjelenésükből; azok öltöznek így, akik árfolyamkülönbségekből élnek; akik egyszerre látogatják a tőzsdét és a szalonokat, mindenütt megjelennek, és mindenhol otthon vannak, és mindig különböző szerelmekbe keverednek.

A barna folytatta:

- Azt hiszem, elmondtam már neked kalandomat azzal a kis polgárasszonnyal, akit a dieppe-i tengerparton ismertem meg.

- Elmondtad.

- Te is tudod, hogy van ez. Megvolt a kedvesem Párizsban is, s azt a nőt nagyon szerettem. Régi barátnőm, jó barátnőm, szóval régi „gyengém”. Ragaszkodom hozzá.